

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 6.marta 2020. godine
Br. ref.:RK 1523/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI142/19

Podnosilac

Ge Group d.o.o.

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Kosova
E. Rev. br. 9/2019 od 23. maja 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela kompanija "Ge Group d.o.o." sa sedištem u Prizrenu (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koju zastupa Ruzhdi Berisha, advokat iz Prizrena.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude Vrhovnog suda [E. Rev. br. 9/2019] od 23. maja 2019. godine u vezi sa presudom Apelacionog suda [Ac. br. 238/2016] od 9. novembra 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih odluka, kojima su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na članovima 113.7 [Jurisdikcija i ovlašćene strane] i 21.4 [Opšta načela] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 9. septembra 2019. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 10. septembra 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi.
7. Dana 8. oktobra 2019. godine, podnosilac zahteva je obavešten o registraciji zahteva, a kopija zahteva poslata Vrhovnom sudu.
8. Dana 5. februara 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

9. Na osnovu dokumenata sadržanih u zahtevu, proizilazi da su podnosilac zahteva i Ministarstvo transporta, pošte i telekomunikacija (u daljem tekstu: MTPT), dana 10. novembra 2008. godine, zaključili ugovor o radovima na izgradnji puta Poslište-Hoča Zagradaska-Ješkovo u vrednosti od 599.808,24 evra. Za potrebe izgradnje navedenog puta, podnosilac zahteva je usmeno ugovorio kompaniju "NEPB Etem Trade" iz Prizrena za potrebe snabdevanja materijalom i iskopavanja zemlje u skladu sa dinamikom rada koja je bila predviđena ugovorom zaključenim sa MTPT-om.

10. Zbog spora u vezi sa radovima koje je trebalo izvesti, podnosilac zahteva je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prizrenu (u daljem tekstu: Osnovni sud) protiv kompanije "NEPB Etem Trade", kojim je tražio da navedena kompanija, zbog sticanja bez osnova, isplati podnosiocu zahteva iznos od 43.536,55 evra sa godišnjom kamatom u visini od 4%. Kompanija "NEPB Etem Trade" je odgovorila da je novčano potraživanje podnosioca zahteva zastarelo.
11. Dana 17. marta 2016. godine, Osnovni sud je presudom [III. C. br. 650/2013] usvojio u celosti tužbeni zahtev podnosioca zahteva i obavezao "NEPB Etem Trade" da isplati iznos od 43.536,55 evra sa zakonskom kamatom u roku od 7 (sedam) dana od dana pravosnažnosti presude, pod pretnjom prinudnog izvršenja. Osnovni sud je između ostalog utvrdio: (i) da tužena strana "NEPB Etem Trade" duži vremenski period nije snabdevala podnosioca zahteva materijalom i izvodila radove; (ii) da je podnosilac zahteva bio prinuđen da nađe drugog ugovarača za izvršenje ugovora sa MTPT-om, i (iii) da je podnosilac zahteva neosnovano uplatio u blagajnu tužene strane "NEPB Etem Trade" iznos od 43.536,55 evra, što znači da se ona protivzakonito obogatila. Osnovni sud je takođe dodao da je neosnovan navod tužene strane o zastarelosti novčanog potraživanja jer se ne radi o izmirenju duga već o sticanju bez pravnog osnova, pozivajući se na odredbu člana 371. ZOO-a iz 1978. godine.
12. Neodređenog datuma, tužena strana "NEPB Etem Trade" izjavila je žalbu Apelacionom sudu navodeći povredu odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava sa predlogom da se žalba usvoji u celosti, tužbeni zahtev podnosioca zahteva odbije u celosti, kao i da se presuda Osnovnog suda ukine ili preinači. Podnosilac zahteva je tražio da se žalba tužene strane odbije kao neosnovana, a pobijana presuda Osnovnog suda potvrdi.
13. Dana 9. novembra 2018. godine, Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 238/2016] usvojio, kao osnovanu, žalbu tužene strane, preinačio presudu Osnovnog suda i odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva da se tužena strana obaveže da mu isplati iznos od 43.536,55 evra sa godišnjom kamatom u visini od 4%. Apelacioni sud je utvrdio da se presuda Osnovnog suda ne može prihvatiti kao pravilna i zakonita jer je zasnovana na irelevantnim činjenicama i pogrešnom tumačenju zakonskih odredbi. Apelacioni sud je između ostalog objasnio: (i) da je Osnovni sud pogrešno primenio odredbe materijalnog prava jer se u konkretnom slučaju ne primenjuje član 371. već član 374. ZOO-a zbog toga što potraživanja naknade za izdatke zastarevaju za 3 (tri) godine; (ii) da je u konkretnom slučaju podnosilac zahteva podneo tužbeni zahtev posle 4 (četiri) godine i 8 (osam) meseci; (iii) da se u konkretnom slučaju ne radi o sticanju bez osnova jer postoji pravni osnov i da su transakcije između stranaka obavljene na osnovu relevantnih faktura i putem bankarskih transakcija; (iv) da prema članu 67. ZOO-a, u prometu roba i usluga nije neophodno zaključenje bilo kakvog formalnog ugovora; (v) da je na osnovu članova 27. i 67. ZOO-a zasnovan ugovorni odnos i da postoji pravni osnov transakcija, zbog čega se ne mogu primeniti odredbe o sticanju bez osnova; i (vi) da je prema članu 210.2 ZOO-a, osnovni uslov za sticanje bez osnova taj da sticanje nema svoj pravni osnov, a u konkretnom slučaju, pravni

osnov se potvrđuje relevantnim fakturama i bankarskim transakcijama između parničnih stranaka.

14. Dana 21. decembra 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za reviziju navodeći povrede odredaba postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava, sa predlogom da se revizija usvoji u celosti, te da se presuda Apelacionog suda preinači, a presuda Osnovnog suda ostane na snazi.
15. Dana 23. maja 2019. godine, Vrhovni sud je presudom [E. Rev. br. 9/2019] odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva podnetu protiv presude Apelacionog suda [Ac. br. 238/2016] od 9. novembra 2018. godine. Vrhovni sud je uvažio nalaze Apelacionog suda koji se odnose na tumačenje i primenu relevantnih odredaba ZOO-a za utvrđivanje pitanja zastarevanja tužbenog zahteva podnosioca zahteva i zakonitosti ugovora između parničnih stranaka.

Navodi podnosioca zahteva

16. Podnosilac zahteva navodi da je presuda Vrhovnog suda [E. Rev. br. 9/2019] od 23. maja 2019. godine doneta uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
17. Što se tiče povrede člana 24. Ustava, podnosilac zahteva navodi: *“Samom činjenicom donošenja presude, ocena ustavnosti, koja se zahteva ovom žalbom, u suprotnosti sa zakonskim odredbama iz člana 210. stav 2. i 4. i člana 371. ZOO-a, podnosilac ovog zahteva se stavlja u nejednaku poziciju ispred zakona sa protivničkom stranom”*.
18. Što se tiče navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, podnosilac zahteva navodi: *“Presuda Vrhovnog suda je doneta u suprotnosti sa zakonskim odredbama iz člana 210. stav 2. i 4. i člana 371. ZOO-a [...] tako da je doneta u suprotnosti sa članom 6. EKLJP”*.
19. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da se njegov zahtev proglasi prihvatljivim; (ii) da se utvrdi da je došlo do povrede članova 24, 31. i 54. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i (iii) da se presuda Vrhovnog suda ukine i predmet vrati Apelacionom sudu na ponovno suđenje.

Prihvatljivost zahteva

20. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani Ustavom, predviđeni Zakonom i dalje precizirani Poslovníkom.
21. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

22. Sud se takođe poziva i na stav 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje: *“Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva”.*
23. Pored toga, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti koji su propisani Zakonom. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

24. Prilikom ocene ispunjenja gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud pre svega primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede njegovih ustavnih prava i sloboda, koji važe i za pojedince i za pravna lica (vidi slučaj Suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14). Shodno tome, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno presudu [E. Rev. br. 9/2019] Vrhovnog suda od 23. maja 2019. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva određena zakonom.
25. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koja tvrdi da su mu povređena, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokom određenim u članu 49. Zakona.

26. Međutim, pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Stav 2. pravila 39. Poslovnika utvrđuje uslove na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i uslov da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretno, pravilo 39 (2) propisuje da:
- “Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
27. Podnosilac zahteva navodi da su odluke Apelacionog i Vrhovnog suda donete uz povredu članova 24, 31. i 54. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP jer su sudovi pogrešno protumačili i primenili zakonske odredbe iz člana 210 (2) i (4) i 371. ZOO-a.
28. Sud će u nastavku ispitati navode podnosioca zahteva, primenjujući sudsku praksu ESLJP-a, u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
29. Sud naglašava da praksa ESLJP-a utvrđuje da se pravičnost postupka ocenjuje na osnovu postupka kao celine (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68). Shodno tome, prilikom ocene navoda podnosioca zahteva, Sud će se takođe pridržavati ovog načela (vidi slučaj Suda KI104/16, podnosilac zahteva: *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38 i slučaj KI143/16, podnosilac zahteva: *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).
30. Što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud naglašava da je podnosilac zahteva izgradio svoj slučaj na osnovima zakonitosti, odnosno na pogrešno utvrđenim činjenicama i pogrešnom tumačenju zakona, a konkretnije ZOO-a. Sud podseća da se ovi navodi odnose na oblast zakonitosti i da kao takvi nisu u nadležnosti Suda i iz tog razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi, između ostalog, slučaj Suda KI56/17, podnositeljka zahteva: *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35).
31. Sud je dosledno ponavljao da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu koje su navodno napravili redovni sudovi (*zakonitost*), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (*ustavnost*). On sam ne može da oceni zakon koji je doveo dotle da redovni sud donese jednu umesto druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud “*četvrtog stepena*”, što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi predmet ESLJP-a *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i, vidi, takođe, između ostalog, slučajeve Suda KI70/11, podnosilac zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine, stav 29, KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. decembra 2017. godine, stav 37 i

KI122/16, podnosilac zahteva: *Riza Dembogaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. juna 2018. godine, stav 57).

32. Sud je dosledno držao ovaj stav zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a, koja jasno navodi da nije uloga ovog Suda da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi predmet ESLJP-a *Pronina protiv Rusije*, presuda od 30. juna 2005. godine, stav 24 i slučajeve Suda KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, citiran u tekstu iznad, stav 38 i KI122/16, citiran u tekstu iznad, stav 58).
33. Sud, međutim, naglašava da sudska praksa ESLJP-a i Suda takođe utvrđuju i okolnosti pod kojima treba napraviti izuzetke od ovog stava. ESLJP je naglasio da dok je prvenstveno na domaćim organima, odnosno sudovima, da reše probleme oko tumačenja zakonodavstva, uloga Suda je da se uveri ili proveriti da efekti ovog tumačenja budu kompatibilni sa EKLJP (vidi predmet ESLJP-a *Miragall Escolano i drugi protiv Španije*, presuda od 25. maja 2000. godine, stavovi 33-39).
34. Prema tome, iako je uloga Suda ograničena u smislu ocene tumačenja zakona, on se mora uveriti i preduzeti mere kada primeti da je sud "*primenio zakon na očigledno proizvoljan način*" u konkretnom slučaju, što je moglo rezultirati "*proizvoljnim*" ili "*očigledno nerazumnim*" zaključcima za podnosioca zahteva (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugala*, presuda od 11. januara 2007. godine, stav 83 i, takođe, slučajeve Suda KI06/17, podnosilac zahteva: *L.G. i petoro drugih*, citiran u tekstu iznad, stav 40 i KI122/16, citiran u tekstu iznad, stav 59).
35. U okolnostima konkretnog slučaja, prema navodima podnosioca zahteva, Vrhovni i Apelacioni sud su pogrešno protumačili odredbe ZOO-a koje se odnose na zastarevanje tužbenog zahteva.
36. Sud podseća da je Apelacioni sud utvrdio: (i) da je Osnovni sud pogrešno primenio odredbe materijalnog prava jer se u konkretnom slučaju ne primenjuje član 371. već član 374. ZOO-a zbog toga što potraživanja naknade za izdatke zastarevaju za 3 (tri) godine; (ii) da je u konkretnom slučaju podnosilac zahteva podneo tužbeni zahtev posle 4 (četiri) godine i 8 (osam) meseci; (iii) da se u konkretnom slučaju ne radi o sticanju bez osnova jer postoji pravni osnov i da su transakcije između stranaka obavljene na osnovu relevantnih faktura i putem bankarskih transakcija; (iv) da prema članu 67. ZOO-a, u prometu roba i usluga nije neophodno zaključenje bilo kakvog formalnog ugovora; (v) da je na osnovu članova 27. i 67. ZOO-a zasnovan ugovorni odnos i da postoji pravni osnov transakcija, zbog čega se ne mogu primeniti odredbe o sticanju bez osnova; i (vi) da je prema članu 210.2 ZOO-a, osnovni uslov za sticanje bez osnova taj da sticanje nema svoj pravni osnov, a u konkretnom slučaju, pravni osnov se potvrđuje relevantnim fakturama i bankarskim transakcijama između parničnih stranaka.
37. Sud se takođe poziva i na relevantni deo presude Vrhovnog suda koji utvrđuje:

“Vrhovni sud priznaje kao pravičan i osnovan pravni stav drugostepenog suda u vezi sa odbijanjem tužbenog zahteva tužilje kao neosnovan, zbog

činjenice da je između strana stvoren ugovorni odnos, tužilac se usmeno ugovorio sa tuženom i dogovorili su se da tužena snabdeva njega sa potrebnim materijalom za izvršenje radova oko izgradnje navedenog puta. Na osnovu ovog ugovora, tužena je dostavila jedan deo materijala, na osnovu fakture i bankovnih transakcija. Prema članu 67. ZOO-a, u prometu roba i usluga nije potrebno zaključavanje nekog formalnog ugovora. U konkretnom slučaju, u smislu člana 26. i 67. ZOO-a, stvoren je ugovorni odnos i postoji pravni osnov transakcija. [...] dok je jednom postojao pravni osnov u odnosu između strana, ne može biti neosnovanog obogaćivanja, zbog ovog razloga je pravičan pravni stav drugostepenog suda da u ovom slučaju se ne može odlučivati o institutu neosnovanog obogaćivanja, kako je regulisano članom 210. stav 1., 2. i 4. ZOO-a (1978). Ova odredba se može primeniti samo ukoliko se ispunjavaju na kumulativan način svi elementi člana 210. stav 2. ZOO-a. Osnovni uslov za neosnovano obogaćivanje po ovoj odredbi je da neosnovano obogaćivanje bez pravnog osnova, u ovom slučaju ovaj uslov nije ispunjen i samim tim pogrešno je primenjen od prvostepenog suda. [...] U konkretnom slučaju iz spisa predmeta proizilazi da poslednji ugovorni odnos između parničnih strana je bio dana 27.12.2008. godine, dok tužilac, dana 23.09.2013. godine, je podneo predlog smatran tužbu za isplatu duga u iznosu od 43,536.55 €, od čega proizilazi da zahtev tužioca koji proizilazi od gore navedenog sporazuma za promet robe, je zastareo jer od poslednjeg odnosa između strana pa do dana zastarelosti tužbe, prošla su više od 4 godine i 8 meseci. Stoga prvostepeni sud je pogrešno utvrdio da sporni dug proizilazi od neosnovanog obogaćivanja za koje, zahtev od ovog pravnog osnova bi se primenio 10 godišnji opšti rok zastarevanja po članu 371. starog ZOO-a. [...] u reviziji se neosnovano podnosi da je drugostepeni sud pogrešno primenio materijalno pravo, član 374. ZOO-a (1978. godine) pošto međusobni zahtevi subjekata o prometu robe i usluga nemaju veze sa društvenim pravnim licima već sa zahtevima fizičkih lica. Ova tvrdnja ne stoji zbog činjenice da u konkretnom slučaju, spor u vezi sa međusobnim zahtevima subjekata o prometu robe i usluga, se ne odvija između fizičkih lica kako se bez osnovno naglašava u reviziji, pošto su tužilac kao i tužena registrovani kao poslovna društva na osnovu Zakona o poslovnim društvima Skupštine Kosovo, koji su odgovorni za sve obaveze koje nameću zakoni ili ugovori”.

38. Sud dalje ponavlja da je u principu tumačenje zakona nadležnost redovnih sudova. Pored toga, “pravičnost” koja se zahteva članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP nije “supstancijalna”, već “procesna” pravičnost. U praktičnom smislu, i u principu, to se svodi na kontradiktorni postupak u kome se stranke saslušavaju i nalaze u istim uslovima pred sudom (vidi, u ovom kontekstu, slučaj Suda br. KI42/16, podnosilac zahteva: *Valdet Sutaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2016. godine, stav 41 i druge tu navedene reference).
39. Sud takođe naglašava da član 31. Ustava i član 6. EKLJP, ne garantuju nikome povoljan ishod u sudskom postupku, niti utvrđuju da Sud dovodi u pitanje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u građanskoj parnici, u kojoj obično jedna od strana dobija, a druga gubi (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda KI118/17, *Šani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti, stav

36 i KI142/15, podnosilac zahteva: *Habib Makiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. novembra 2016. godine, stav 43).

40. Što se tiče procesne pravičnosti, Sud primećuje da je podnosiocu zahteva omogućeno sprovođenje postupka na osnovu načela kontradiktornosti; da je imao mogućnost da tokom različitih faza postupka predloži argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj; da mu je data mogućnost da delotvorno ospori argumente i dokaze koje je predložila suprotna strana i da su, gledano objektivno, svi argumenti koji su bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, pravilno saslušani i razmotreni od strane sudova; da su činjenični i pravni razlozi protiv osporenih odluka detaljno ispitani i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, postupci, gledano u celini, bili pravični (vidi, između ostalog, slučaj Suda br. KI118/17, podnosilac zahteva: *Şani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35, vidi, takođe, *mutatis mutandis*, predmet *García Ruiz protiv Španije*, ESLJP, br. 30544/96 od 21. januara 1999. godine, stav 29).
41. Što se tiče navoda o povredi jednakosti pred zakonom koja je zagantovana članom 24. Ustava, Sud primećuje da na osnovu sudske prakse ESLJP-a, generalno, da bi se neko pitanje moglo pokrenuti na osnovu člana 14. [Zabrana diskriminacije] EKLJP mora postojati različito postupanje sa osobama u sličnim ili uporedivim situacijama (vidi predmet ESLJP-a *X i drugi protiv Austrije*, presuda od 19. februara 2013. godine, stav 98). Međutim, ne predstavlja svako različito postupanje ujedno i povredu člana 14. Razlika u postupanju je diskriminatorna ako nema objektivnog ili razumnog opravdanja; drugim rečima, ako ne teži legitimnom cilju ili ako nema razumnog odnosa proporcionalnosti između sredstava koja su upotrebljena i cilja koji se želi postići (vidi predmet ESLJP-a *Guberina protiv Hrvatske*, presuda od 22. marta 2016. godine, stav 69 i druge tu navedene reference).
42. U konkretnom slučaju, redovni sudovi su objasnili koje zakonske odredbe treba tumačiti i primeniti za rešavanje slučaja podnosioca zahteva, šta je pravni odnos između parničnih stranaka, šta se smatra ugovorom u pravnom odnosu između parničnih stranaka i kako je zastareo tužbeni zahtev podnosioca zahteva.
43. Shodno tome, Sud smatra da podnosilac zahteva nije uspeo da dokaže da se prema njemu drugačije postupalo u odnosu na druga lica u sličnim ili uporedivim situacijama, kao što je propisano članom 24. Ustava u vezi sa članom 14. EKLJP.
44. Sud takođe primećuje da je podnosilac zahteva samo pomenuo tvrdnju o povredi člana 54. Ustava, a nije pružio bilo kakav dokaz kojim bi potkrepio navedenu tvrdnju.
45. Sud na kraju naglašava da nezadovoljstvo podnosioca zahteva ishodom postupka od strane redovnih sudova ne može samo po sebi pokrenuti argumentovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, prava na jednakost pred zakonom ili o povredi prava na sudsku zaštitu prava (vidi predmet ESLJP-a *Mezőtúr-Tiszazugi Társulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).

46. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i mora se proglasiti neprihvatljivim na osnovu člana 113.7 Ustava, članova 20. i 47. Zakona i pravila 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

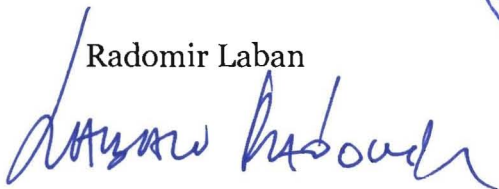
Ustavni sud u skladu sa članovima 113.7 i 21.4 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika, dana 5. februara 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

